Quelle: http://manuscripta.at/?ID=496
Copyright: Klosterneuburg, Augustiner-Chorherrenstift

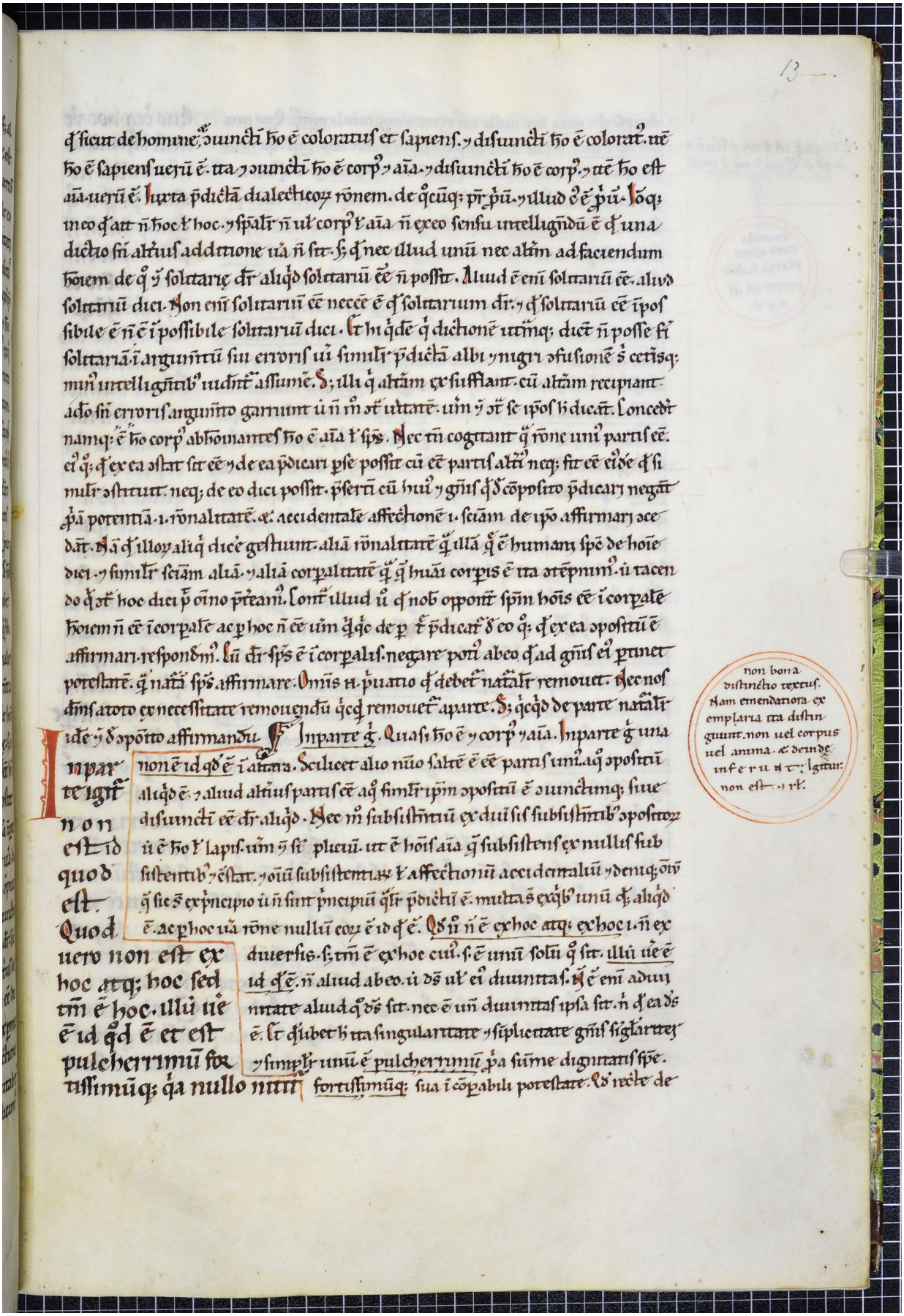

13

d̄ sicut de homine, d̄ iuncti ho ē coloratus et sapiens. ⁊ disiuncti ho ē colorat. nē
ho ē sapiens uerū ē. tta ⁊ iuncti ho ē corp. ⁊ aīa. ⁊ disiuncti ho ē corp. ⁊ nē ho est
aīa uerū ē. Iuxta p̄dictā dialecticoꝝ rōnem. de q̄cūq; p̄r p̄ū. ⁊ illud d̄ ē p̄ū. Sōq;
in eo d̄ at n̄ hoc t hoc. ⁊ spāliter n̄ ut corp. t aīa n̄ ex eo sensu intelligendū ē d̄ una
dictio sīe alterius additione uā n̄ fit. s; d̄ nec illud unū nec altēr ad faciendum
hominem de q̄ ⁊ solitarie dr̄ aliq̄d solitarū ēe n̄ possit. Aliud ē enī solitarū ēe. aliud
solitarū dici. Non enī solitarū ēe necēe ē d̄ solitarium dr̄. ⁊ d̄ solitarū ēe īpos
sibile ē n̄ ē ī possibile solitarū dici. Et hi q̄dē q̄ dictionē utrīq; dicēt n̄ posse fī
solitariā ī arguēntū siu erroris uī simili p̄dictā albi ⁊ nigri ofusionē s cetisq;
min intelligentib' iudicēt assumēe. s; illi q̄ altēr ex sufflant. cū altēr recipiant
ado sīe erroris arguēnto garriunt ū n̄ m̄ ot utitē. uīm ⁊ ot se ipos ī dicāt. Concedē
namq; ē ho corp. abhominantes ho ē aīa t ip̄s. Nec tn cogitant q̄ rōne unī partis ēe.
ei q̄; d̄ ex ea astat sit ēe ⁊ de ea p̄dicari ipse possit cū ēe partis alter neq; fit ēe eī de d̄ si
mili astruunt. neq; de eo dici possit. p̄serī cū huī ⁊ gēnis d̄ d̄ cōpositio p̄dicari negāt
p̄ā potentiā. i. rōnalitatē. ac. accidentale affectionē. i. sciām. de ipo affirmari ace
dāt. Nā d̄ illoꝝ aliq̄ dicē gestiunt. aliā rōnalitatē q̄ illā q̄ ē humani spē de hoīe
dici. ⁊ similiter sciām aliā. ⁊ aliā corpalitatē q̄ q̄ huāi corpis ē tta ortēpnum. ū tacen
do d̄ ot hoc dici p oīno p̄ticam. Cont illud ū d̄ nob opponit spīn hoīs ēe ī corpale
hominem n̄ ēe ī corpale ac p hoc n̄ ēe uīm q̄q̄ de p t p̄dicat d̄ eo q̄; d̄ ex ea opositū ē
affirmari. respondem. Cū dr̄ ip̄s ē ī corpalis. negare poti abeo d̄ ad gēnis ei pertinet
poretate. q̄ natī ip̄s affirmare. Omis u. p̄uatio d̄ debet natālī remouet. Nec nos
dīmsatoto ex necessitate remouendū q̄cq̄ remouet apārte. s; q̄cq̄d de parte natālī
ide ⁊ d̄ opōto affirmandu.

Inpar te igit non est id quod est. Quod uero non est ex hoc atq; hoc sed tm ē hoc. illū ue ē id q̄d ē et est pulcherrimū fortissimūq; q̄a nullo mtī

Inparte q̄. Quasi ho ē ⁊ corp. ⁊ aīa. Inparte q̄ una non ē id q̄d ē ī altera. Scilicet alio nūo salte ē ēe partis unī. aq̄ opositū aliq̄d ē. ⁊ aliud altēr partis ēe aq̄ similiter ipm opositū ē iuncti mq; siue disiuncti ēe dr̄ aliq̄d. Hec m̄ subsistentū ex duī sis subsistentib' opositoꝝ ū ē ho t lapis. uīm ⁊ si plucū. ut ē hoīs aīa q̄ subsistens ex nullis sub sistentib' ⁊ est. ⁊ oīū subsistentiaꝝ t affectionū accidentaliū ⁊ denq; oīū q̄ sic s ex principio ū n̄ sunt p̄ncipū q̄lī p̄dictī ē. multa s exq̄b' unū d̄ aliq̄d ē. ac p hoc uā rōne nullū eoꝝ ē id d̄ ē. Qs ū n̄ ē ex hoc atq; ex hoc i. n̄ ex diuersis. s; tm ē ex hoc cui. s. ē unī solū q̄ sit. illū ue ē id d̄ ē. n̄ aliud ab eo. ū ds ut ei diuinitas. Nā ē enī adiuinitate aliud q̄ ds sit. nec ē uīn diuinitas ipsa sit. n̄ d̄ ea ds ē. Et d̄ liber h̄ tta singularitate ⁊ suplicitate gēnis sīgularitej ⁊ simpliter unū ē pulcherrimū p̄a sūme dignitatis spe. fortissimūq; sua ī cōpabili poretate. Qs recte de

non bona distinctio textus. Nam emendatiora exemplaria tta distinguunt. non uel corpus uel anima. ac deinde inferunt. et t. legitur non est. ⁊ rl.